

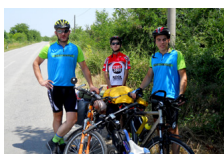

Od Starčeva do Hilandara mera je prava

Posle više od osam meseci planiranja, organizacije, pripreme i treninga, u ponedeljak, 15. juna, uz blagoslov oca Damaskina, jeromonaha iz manastira Bavanište, deo ekipe u sastavu: Nemanja Teofilović (učenik, 14 godina), Nikola Teofilović (učenik, 16 godina) i ja, Aleksandar Teofilović (radnik, 38 godina), kreće put Hilandara. Posle sinoćnje kiše i nevremena, jutro je lepo i sveže. Put ka Kovinu ide glatko - prošli smo ga stotinu puta. Na ulazu u Kovin čeka nas preostali deo ekipe: Sava Lazarov (pojac, 44 godine) i Vladimir Kovačević (student teologije, 31 godina). Kao podrška i ispraćaj, sa nama su na jedan deo puta pošli otac Damaskin, strastveni zaljubljenik u biciklizam i Ivan Stojanovski, biciklista sa kojim sam planirao ovo putovanje ali koji je zbog porodičnih problema morao da odustane.

Posle kraće pauze krećemo ka Smederevu. Lagani tempo. Prolazimo pored ovog grada i okolnih sela i vozimo ka Velikoj Plani. Prva pauza, doručak i malo odmora u Plani. Potom, gazimo dalje ka Jagodini. Sledi i prvi veći uspon kod Bagrdana. Tu se pozdravljamo sa prijateljima i oni voze nazad a mi jurimo spust ka Jagodini. Dalje sledi Ćuprija pa manastir Ravanica. Pošto smo bili najavljeni, u manastiru smo dobili smeštaj i večeru. Sve ugodnosti komfora, soba sa kupatilom mekani krevet. Prvog dana, pređeno je oko 150 kilometara.

Ujutru ustajemo na jutrenje, pa doručak, pakovanje i start. Nazad u Ćupriju pa onda u Paraćin. Prati nas kiša ali uspešno joj izmičemo sve do uspona na Ražnju. Pljusak je, pa se sakrivamo ispod neke mosta. Presvlačenje, pa doručak. Duža pauza. Kiša staje i nastavljamo uspon koji, čini se, nema kraja. Stižemo u Aleksinac. Ulazimo u centar da se osvežimo i kupimo vodu i voće. Vozimo dalje i imamo prvi problem sa gumom. Sava je na jednom spustu "natrčao" na neko čudo. Kao po pravilu, stradao je zadnji točak. Menjamo gumu i nastavljamo dalje. Opet neverovatan uspon posle Aleksinca ali guramo. Sad vidim da je bicikla baš pretovarena. Spust, i gazimo ka Nišu. Tamo sledi kraća pauza, kupujemo večeru i vozimo ka Leskovcu. Polako se smrkava i tražimo mesto za kamp. Posle sela Maloište nailazimo na lepu bagremovu šumicu i tu dižemo šatore. Kafica, večera pa spavanje. Drugi dan, pređeno je oko 150 kilometara.

Ranom zorom ustajemo, pakujemo se, kafica na brzinu i krećemo. Sela pre Leskovca. Pečenjevce - pravimo pauzu za doručak i gazimo dalje ka Leskovcu. Do i posle Leskovca dosta je loš put, monotono je... Sve do Grdeličke klisure gde počinju blagi a dugački usponi i "guranje" sa kamionima i autobusima. Kod Predejana pravimo pauzu, malo odmaramo pa nastavak. Današnji cilj je manastir Prohor Pčinjski. Manastirska kapija se zatvara u 20 sati, pa

Napisao Aleksandar Teofilović
utorak, 28 jul 2015 09:35

moramo da požurimo kako ne bi ostali bez prenoćišta. Par kilometra pre skretanja za Vranje, Savi na jednom usponu puca lanac. Posle više pokušaja da ga popravimo, ipak ne uspevamo. Dogovaramo se da Vlada, Nemanja i ja vozimo do Vranja, da tamo nađemo prodavnicu i kupimo nov lanac a da Sava i Nikola lagano krenu ka nama. U Vranju dolazimo do prodavnice ali ne nalazimo adekvatan lanac. Upućuju nas u drugu ali ni tamo nema. Vlasnik prodavnice nas vozi u treću radnju gde nalazimo ono što nam treba. Dok smo mi tražili lanac, Nemanja i Vlada su ostali u prodavnici i sa gazdinim ocem ispijali hladan sokić. Vraćamo se i pozdravljamo sa ovim dobrim ljudima, sedamo na bicikle i vozimo da pronademo Savu i Nikolu. Našli smo se, montiramo lanac ali počine jaka kiša. Stojimo ispod neke tende i čekamo da stane. Izgubili smo dosta vremena i očigledno ne možemo da stignemo do manastira na vreme. Zovemo igumaniju da se izvinimo, objašnjavamo joj kakvih smo problema imali. Ona kaže da možemo da dođemo večeras do 23 sata, do tada je bdenje pa je kapija otvorena. Staje kiša i krećemo. Vozimo lagano, sve do sela pre manastira gde nailazimo na neverovatan uspon. Polako pada mrak, loš je put, jedva se penjemo uz uspon. Spust je još teži zbog mrklog mraka i puta prepunog rupa. Napokon, negde oko 22 sata, ulazimo u manastir. Presvlačimo se i idemo u crkvu na deo službe. Nalazimo mati igumaniju, pozdravljamo se i ona blagoslovi još jedan dan odmora u manastiru. Odlazimo u konak. Soba kao u hotelu, mekani krevet i kupatilo. Treći dan, pređeno je oko 130 kilometara.

Današnji dan koristimo za odmor pranje stvari, sređivanje bicikala, podmazivanje... Obilazimo predivni manastir i još lepšu prirodu. Dan je kišovit i veoma hladan. Drago nam je što smo napravili pauzu.

Četvrti dan vožnje počinjemo jutarnjom liturgijom i uz blagoslov mati igumanije, krećemo. Na par kilometara od manastira je granični prelaz sa Makedonijom. Mislim da smo prvi koji su tog dana prešli preko njega. Carinik, u čudu, gleda - otkud mi. Raspitujemo se za situaciju u Kumanovu (tih dana izbili su sukobi u ovom gradu) i dobijamo informaciju da je sad sve ok. To nas raduje. Vozimo dalje ka makedonskom graničnom prelazu, a io njihov carinik nam se čudi. Prelazimo u Makedoniju i vozimo dalje ka Kumanovu. Lagani usponi. Posle Kumanova hitamo ka Svetom Nikoli. U prvom selu pravimo dužu pauzu, kupujemo doručak. Cene su niže u odnosu na naše. Nastavljamo dalje vozeći kroz Sveti Nikole. Pravimo kraću pauzu na pumpi, pijemo kaficu i sok, pa dalje ka Štipu. Obilaznica oko Štipa - put solidan, vetar u leđa i lagani dugački usponi. Idemo dalje ka Strumici. Današnji plan nam je da pređemo što više kilometara kroz Makedoniju. U Strumici se snabdevamo namirnicama za večeru i vodom i idemo dalje.

Tražimo mesto za spavanje. U nekoj klisuri, nalazimo na pogodno mesto pored neke rečice. Postavljamo šatore, večeramo, pa na spavanje. Četvrti dan, pređeno je oko 160 kilometara.

Ustajemo rano, umivanje u rečici, kafica pa start. Solidan dugački uspon od Strumice ka Dojranu. Spust, pa lagano blago gore -dole, do jezera. Kod jezera pravimo pauzu za doručak i malo odmoramo. Vozimo do makedonsko - grčke granice i bez problema prelazimo u Eladu. Blagi dugački usponi ka Kilkisu gde pravimo pauzu, ručamo i dogovaramo se da danas vozimo sve do mora. Vozimo do Liti gde pravimo kraću pauzu pa nastavljamo dalje. Od Liti ka Vrasni

Napisao Aleksandar Teofilović
utorak, 28 jul 2015 09:35

idemo starim putem. Pada mrak ali mi nastavljamo naš put ka moru. Negde oko 22 sata stižemo u Vrasnu gde je moj kum na odmoru i gde će nam on naći smeštaj. Peti dan, pređeno je oko 190 kilometara.

Pošto imamo blavoslov za ulazak na Hilandar za 26. jun, odmaramo u Vrasni pet dana na moru. Tada, 26. juna, dolazi Ivan autom i vozi do Uranopolisa. Bicikle ostavljamo u Vrasni. U Uranopolisu vadimo papire za Hilandar, kupujemo karte za brod i oko devet sati se ukrcavamo. Na Hilandar ne može drugačije nego brodom. Vožnja do Hilandarske luke Jovanjica traje oko sat vremena. Brod sve vreme prate galebovi koji su navikli da uzimaju hranu iz ruku putnika. Stižemo u luku gde nas čeka autobus koji nas prevozi na drugu stranu ostrva, u manastir Hilandar. Put do manastira je loš, tucanik sa mnogo uspona. Posle kraće vožnje, sa jednog uzvišenja vidimo manastir koji je u kotlini i koji zaista izgleda božanstveno. Dočekuje nas monah gostoprimac, pozdravlja nas i uvodi u gostoprimnicu manastira na osveženje. Kafa, mastika, ratluk... Monah nam iznosi stroga pravila i kućni red manastira, raspoređuje nas u sobe konaka. Imali smo tu sreću pa smo dobili šetokrevetnu sobu. Tek kasnije sam video da postoji soba i sa 40 kreveta. Ostavljamo stvari, a pošto smo slobodni sve do večernje službe, krećemo u razgledanje manastira. Čitao sam i gledao mnogo toga o Hilandaru ali uživo - to je sasvim drugačije. Tačno se oseti duh pravoslavlja koji se ovde nemenja vekovima. Nema novotarija poput televizije, interneta, čak nema ni mreže za mobilne telefone. Da ne dužim - Hilandar treba doživeti, posebno Vidovdan na Hilandaru.

Dva dana kasnije oko podneva, posle službe i ručka, izlazimo iz manastira i opet autobus pa na brod. Stižemo u Uranopolis, prelazimo u auto i pravac Vrasna. Pakujemo stvari na bicikle presvlačimo se, višak stvari pakujemo kod Ivana da ponese kući. Pozdravljamo se i pokret. Starčevo nas čeka.

Posle 18 dana, oko 1500 kilometara i oko 80 sati čiste vožnje bicikla, uspešno smo završili ovu hilandarsku avanturu.